

L'orfandat de les lletres, o poema sobre l'art.

Un relat de: [annabella pampallugues](#)

Digue'm que no t'has sentit mai temptat
de pintar-te la mà de negre
i marcar-la al paper blanc immaculat
com a únic vers.

Jo també he sentit l'orfandat de les lletres
de la inspiració en què no creiem ni tu ni jo.

Digue'm que no has fet mai un poema
sobre l'angoixa de no poder-ne escriure cap.
Pensaves que així marxaria el buit, i en faries un de brillant.
T'equivocaves.

Jo també el tenia pendent, el poema sobre l'art
Vet-lo, tampoc serà brillant, tampoc m'agradarà.

Digue'm que no t'has fet petiteet petiteet
al llegir els versos d'algú altre
has demanat a Déu ser un poquet poeta
mentre perdies la fe en les idees i els dits.

Jo també he tingut l'anhel de versos polits
i rimes que em convenceren encara al passar la nit.

Digue'm que no sabies
que jo també he volgut ser poetessa
que jo també he volgut ser la teua poetessa,
i la princesa dels teus versos.